

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **EUC, a. s.**, sídlem Praha 6, Evropská 859/115, zastoupena Mgr. Radkem Buršíkem, advokátem se sídlem Praha 4, Hvězdova 1734/2c, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 15/7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 15 Af 9/2019 - 54,

t a k t o :

- I. Žádost žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku **se zamítá.**
- II. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Tato částka bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena k rukám jejího právního zástupce advokáta Mgr. Radka Buršíka do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2021, č. j. 15 Af 9/2019 - 54. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 3 Afs 60/2021 - 15, byla stěžovatelka vyzvána k zaplacení soudního poplatku za podání kasační stížnosti ve lhůtě patnácti dnů od doručení uvedeného usnesení a současně byla poučena o následcích spojených s nevyhověním uvedené výzvě. Toto usnesení bylo zástupci stěžovatelky (viz plná moc na č. l. 11 soudního spisu) doručeno dne 18. 3. 2021. Lhůta stanovená k zaplacení soudního poplatku tak počala běžet dnem 19. 3. 2021 a marně uplynula dne 6. 4. 2021 [§ 40 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost samotným podáním kasační stížnosti. V souladu s § 7 odst. 1 téhož zákona se stal soudní poplatek za kasační stížnost splatným okamžikem jejího podání. Jelikož stěžovatelka soudní poplatek nezaplatila při podání kasační stížnosti, zdejší soud ji vyzval k zaplacení soudního poplatku v (dodatečně) stanovené lhůtě patnácti dnů, jak předpokládá § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Citované ustanovení zákona o soudních poplatcích rovněž ukládá soudu povinnost zastavit řízení po marném uplynutí (dodatečně) lhůty stanovené soudem k zaplacení soudního poplatku, přičemž k případnému zaplacení poplatku po marném uplynutí této lhůty se nepřihlíží.

[3] Soudní poplatek uhrazený stěžovatelkou byl na bankovní účet Nejvyššího správního soudu připsán dne 7. 4. 2021 (viz záznam o složení na č. l. 27 soudního spisu), tedy až po marném uplynutí dodatečné lhůty k jeho zaplacení. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že právní zástupce stěžovatelky dne 9. 4. 2021 zaslal soudu výpis ze svého bankovního účtu, z něhož vyplývá, že soudní poplatek byl z jeho účtu odeslán dne 6. 4. 2021. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti je, jak bylo již uvedeno výše, splatný dnem podání návrhu (§ 4 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), je pro určení dne úhrady soudního poplatku rozhodný den jeho připsání na bankovní účet soudu, a to i v případě, že lhůta pro zaplacení je stanovena dodatečně podle § 9 odst. 1 tohoto zákona.

[4] Podáním ze dne 27. 4. 2021 požádala stěžovatelka o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku s odkazem na § 3 zákona č. 191/2020 Sb., (zákon ke zmírnění dopadů pandemie), který stanoví, že pokud osoba v řízení před správním soudem zmeškala lhůtu z vážného omluvitelného důvodu spočívajícího v mimořádných opatřeních při epidemii, která této osobě podstatně ztěžovala úkon učinit, soud zmeškání této lhůty promine podle § 40 odst. 5 s. ř. s. i v případech, ve kterých to zákon vylučuje. K tomu dále dodala, že k prodlení s platbou došlo z důvodu administrativního pochybení, které bylo důsledkem organizačních změn v administrativním oddělení zástupce stěžovatelky, v kombinaci s omezeními, která vyplývala z mimořádných opatření přijatých v souvislosti s pandemií Covid – 19 (omezení možného počtu pracovníků v kanceláři, nutnost testování, omezení pohybu atd.).

[5] Po posouzení skutečností uvedených v žádosti stěžovatelky dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody pro prominutí zmeškání lhůty nejsou dány. Je tomu tak především proto, že stěžovatelka ve své žádosti žádné relevantní důvody nepředestřela. Ve svém podání nikterak neobjasňuje, co jí bránilo splnit svoji zákonnou povinnost a zaplatit soudní poplatek společně s podáním kasační stížnosti, stejně tak neuvádí žádné závažné důvody ani v souvislosti se lhůtou dodatečně poskytnutou soudem. Za vážný důvod pro prominutí zmeškání lhůty by zajisté bylo možno považovat, kdyby např. zástupce stěžovatelky sám onemocněl Covidem – 19, či kdyby nemoc postihla pracovníky jeho kanceláře, eventuálně též tehdy, pokud by se museli všichni podrobit karanténním opatřením. Nic takového však stěžovatelka netvrdí. Organizační změny v kanceláři a dokonce přiznané administrativní pochybení pak takovým důvodem z povahy věci být nemohou, pokud jde o omezení vyplývající z přijatých opatření, která stěžovatelka uvádí, ta jsou dlouhodobá a zástupce stěžovatelky měl dostatek času se na ně adaptovat. Kasační

pokračování

stížnost samotnou ostatně podal bez problémů včas, jen soudní poplatek z blíže nezjištěné příčiny společně s podáním návrhu nezaplatil. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žádost stěžovatelky o prominutí lhůty k zaplacení soudního poplatku zamítl.

[6] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek ve stanovené lhůtě, přičemž k zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží (9 odst. 1, věta třetí, zákona o soudních poplatcích), Nejvyšší správní soud podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., řízení o kasační stížnosti zastavil.

[7] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[8] Protože stěžovatelka uhradila na účet soudu dne 7. 4. 2021 (po marném uplynutí stanovené lhůty) soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem IV. tohoto usnesení o vrácení poplatku stěžovatelce. Uvedená částka bude vyplacena na účet zástupce stěžovatelky ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[9] K tomu Nejvyšší správní soud jen na vysvětlenou uvádí, že podle § 10 odst. 1, věty první, zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Jakkoliv *stricto sensu* dosud stěžovatelce formálně poplatková povinnost ve smyslu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích nezanikla, lze z recentního ustanovení § 9 odst. 1, *in fine*, zákona dovodit, že zaplatila-li soudní poplatek v době, kdy se k této úhradě již nepřihlíží, učinila tak v době, kdy k tomu již nebyla povinna.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. dubna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu